

η γυ νο κα

στο παράθυρο

ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
elalaoumi@gmail.com

«Με συγχωρείτε, με συγχωρείτε», ψέλλισε καθώς έσκυβε να βοηθήσει τη γυναίκα να μαζέψει το περιεχόμενο της τσάντας της από το πεζοδρόμιο. Κοιτούσε τα μηνύματα στο κινητό του κι έπεσε πάνω της. Κλειδιά, χτένες, κέρματα και πορτοφόλι, όλα κάτω. Σήκωσε ένα βιβλίο, το περιεργάστηκε για λίγο και της το έδωσε. Μαύρο, λεπτό, με παράξενα ασημένα γράμματα.

«Άννα Αχμάτοβα», είπε εκείνη που είδε την απορία στα μάτια του. «Αρέσει στην Κάτια να της διαβάζω», κι έδειξε προς το απέναντι νοσοκομείο. «Η φίλη μου, πολύ άρρωστη», πρόσθεσε.

Βαθύ μπλε χρώμα τα μάτια της, πάλλευκο δέρμα, μαύρα μαλλιά. Ασυνήθιστος συνδυασμός, σκέφτηκε εκείνος.

«Θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω κάτι; Για να εξιλεωθώ για την απροσεξία;», είπε σηκώνοντας λιγάκι το κεφάλι του προς τα πάνω. Τον ξεπερνούσε στο ύψος.

«Ευχαριστώ, μιαν άλλη φορά, βιάζομαι τώρα», απάντησε εκείνη μ'ένα διστακτικό χαμόγελο κι απομακρύνθηκε προσπαθώντας να ισορροπήσει στα ψηλά της τακούνια.

Θα γκρεμοτσακιστεί, σκέφτηκε ο Άρης που έμεινε να την παρακολουθεί καθώς έμπαινε σ' ένα κατάστημα που πουλούσε πιζάμες.

Σε όλο το μήκος του δρόμου απέναντι από το νοσοκομείο υπήρχαν φαρμακεία, ανθοπωλεία, μικρά εστιατόρια και καταστήματα γρήγορου φαγητού. Ταλαιπωρημένοι συγγενείς ασθενών έσπευδαν εκεί για να προμηθευτούν τα απαραίτητα για τη διαβίωση στο νοσοκομείο ή για να κάνουν ένα μικρό διάλειμμα.

Ο Άρης ζήτησε έναν εσπρέσο φρέντο σκέτο με πολλά παγάκια κι ακούμπησε ελαφρά το παγωμένο ποτήρι στο μάγουλο του. Ήταν Ιούλιος και η ζέστη αφόρητη. Έλεγε ξανά τα μηνύματα στο κινητό του. «Μου λείπεις, θα ήθελα να ήσουν εδώ», του έγραφε η Ντέλια, η αρραβωνιαστικιά του. Βρισκόταν στην Κύπρο, σ' ένα συνέδριο νομικών. Ήταν δικηγόρος όπως και ο ίδιος. Μια μέρα πριν αναχωρήσουν μπήκε η Σοφία, η μητέρα του, στο νοσοκομείο. «Πήγαινε τουλάχιστον εσύ», επέμεινε ο Άρης, «η Σοφία θα βγει σε λίγες μέρες».

Η μητέρα του Άρη είχε περάσει τα εξήντα, ήταν υπέρβαρη κι έπασχε από σακχαρώδη διαβήτη και καρδιά. Τον τελευταίο χρόνο είχε νοσηλευτεί δυο φορές στον Ευαγγελισμό. Δέκα χρόνια πριν, ενώ εργαζόταν ακόμη ως καθηγήτρια αγγλικών, σωριάστηκε λιπόθυμη την ώρα του μαθήματος. Είχε μειωθεί η όρασή της αλλά το απέδωσε στην αύξηση της πρεσβυωπίας κι αμέλησε να πάει στο γιατρό. Από τότε δυσκολευόταν να πειθαρχήσει στην αυστηρή δίαιτα που απαιτούσε η ασθένειά της.

«Αχ αυτά τα γλυκά, βρε Σοφία», της έλεγε ο Άρης που γνώριζε πως η μητέρα του εξακολουθούσε να τα απολαμβάνει. «Δεν μπορώ να τα στερούμαι όλα», απαντούσε εκείνη. Είχε χαρτογραφήσει την Αθήνα με βάση τα ζαχαροπλαστεία. Αγαπούσε τα προφιτερόλ του Αντριά στην Σεβαστοπόλεως, το μιλφίγ της Δέσποινας στο Νέο Ψυχικό, την crême brûlée του Fresh στην Κηφισίας, το εκμέκ παγωτό της Χαράς στην Πατησίων και ο κατάλογος ήταν ατέλειωτος. Ενημερωνόταν για τις νέες αφίξεις και θα μπορούσε να γράφει κριτικές ζαχαροπλαστείων όπως άλλοι γράφουν κριτικές εστιατορίων.

Ο Άρης δεν θυμόταν πότε ακριβώς είχε αρχίσει η μανία της μητέρας του με τα γλυκά. Στις νεανικές της φωτογραφίες ήταν πολύ αδύνατη, μελαχρινή κι ευθυτενής. Έμοιαζε της Τζέιν Ράσελ, έλεγαν οι αδερφές της. Ο πατέρας του αντίθετα ήταν μικρόσωμος, με αραιά μαλλιά, μουστάκι, γυαλιά και εικόση τουλάχιστον χρόνια μεγαλύτερός της. Είχε πεθάνει από καρδιακή προσβολή όταν ο Άρης ήταν πέντε χρόνων. Ποτέ δεν κατάλαβε τι είχε μεσολαβήσει και εκείνη τη θεϊκή ύπαρξη δέχτηκε να τον παντρευτεί.

«Ο Διονύσης ήταν ο πιο τρυφερός άνθρωπος που είχα γνωρίσει», του έλεγε η Σοφία κι έκλεινε την κουβέντα.

Ο Άρης τελείωσε τον καφέ του και πήρε την Πατριάρχου Ιωακείμ με κατεύθυνση την Πλατεία Κολωνακίου. Ήταν μία το μεσημέρι. Αυτή την ώρα βρισκόταν συνήθως στα δικαστήρια ή στο κλιματιζόμενο γραφείο του στην Πανεπιστημίου. Είχε ρυθμίσει τις υποθέσεις του με αφορμή το ταξίδι στην Κύπρο και δεν είχε νόημα να περάσει από εκεί.

Μπήκε στο πρώτο βιβλιοπωλείο που είδε με σκοπό να αγοράσει κάποιο βιβλίο. Στο νοσοκομείο διάβασε τη «Μέρα της Κουκουβάγιας» του Λεονάρντο Σάσα, δώρο της Ντέλιας για τα Χριστούγεννα. Βρήκε το «Στον καθένα αυτό που του αξίζει», του ίδιου συγγραφέα και ρώτησε και για την Αχμάτοβα. Η υπάλληλος του έφερε το Ρέκβιεμ σε παλιότερη έκδοση κι ένα νέο που περιείχε δύο ακόμη έργα της, τις «Ελεγείες του Βορρά» και το «Ποίημα Δίχως Ήρωα». Άνοιξε τυχαία μια σελίδα από τις Ελεγείες:

Και δεν υπάρχει καμιά ρόδινη παιδική ηλικία...

Κακίδες και αρκουδάκια και μπουκλές

Και στοργικές θειάδες και θείοι μπαμπούλες, ή ακόμη

Φίλοι ανάμεσα στα βότσαλα του ποταμού.

«Θα πάρω κι αυτό», είπε στην πωλήτρια και κατευθύνθηκε με τα δυο βιβλία προς το ταμείο.

Μόλις βγήκε στο δρόμο τον χτύπησε ζεστός αέρας. Αποφάσισε να βρει καταφύγιο σε κάποιο από τα καφενεία της πλατείας

Κολωνακίου. Κάθισε σ' ένα τραπέζι στο βάθος και ζήτησε σαλάτα με αγκινάρες, ρόκα, παρμεζάνα και παγωμένη μπίρα. Έφαγε ανόρεχτα για λίγο και στη συνέχεια έβγαλε τα αποκτήματά του. Ξεφύλλισε το βιβλίο με τις Ελεγείες του Βορρά.

Τετάρτη

Υπάρχουν τρεις εποχές για τις αναμνήσεις,
Κι η πρώτη- είναι ακριβώς όπως η χθεσινή μέρα.

.....
Και ξυπνώντας ένα πρωί κατανοούμε ότι είχαμε ξεχάσει
Ακόμα και το μονοπάτι για εκείνο το μοναχικό σπίτι
Και, ασφυκτιώντας απ' την οργή και την ντροπή,
Τρέχουμε εκεί, αλλά (όπως συμβαίνει στα όνειρα)
Τα πάντα έχουν αλλάξει: οι άνθρωποι,
Τ' αντικείμενα, οι τοίχοι,
Και κανείς δεν μας αναγνωρίζει- είμαστε ξένοι.

Ο Άρης λάτρευε τη λογοτεχνία αλλά είχε πολύ καιρό να βγει για ν' αγοράσει βιβλία. Μεγάλωσε σ' ένα σπίτι που οι τοίχοι καλύπτονταν σταδιακά από βιβλιοθήκες. Εκτός από τα γλυκά η Σοφία είχε πάθος και με τη λογοτεχνία. Μετέφραζε για χρόνια αγγλική λογοτεχνία για έναν εκδοτικό οίκο. Και ο πατέρας του είχε αφήσει μια τεράστια βιβλιοθήκη με νομικά κυρίως συγγράμματα. Ο Άρης στην εφηβεία του είχε προσπαθήσει να τον κατανοήσει από τα βιβλία του. Παρατηρούσε τις ημερομηνίες, τις αφιερώσεις και τις σημειώσεις, αν υπήρχαν. Εκείνη όμως που τον είχε καθοδηγήσει στα διαβάσματά του, ήταν η μητέρα του. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια δεν είχε χρόνο να διαβάξει λογοτεχνία. Δεν είχε χρόνο γενικώς.

Άκουγε καθημερινά, με επαγγελματική υπομονή και κατανόηση οικογενειακούς διαπληκτισμούς και διενέξεις. Στην προσωπική του ζωή όμως δεν είχε καμία πλέον υπομονή. Δεν άντεχε να παρακολουθήσει μια ολοκληρωθείσα θεατρική παράσταση, μια ταινία, ή μια συναυλία. Δεν τελείωνε ένα βιβλίο κι άρχιζε το επόμενο και μετά κάποιο άλλο, χωρίς να τελειώνει κανένα. Το ίδιο έκανε και με τις γυναίκες. Τον εντυπωσίαζαν και προσπαθούσε να τις κατακτήσει. Το στάδιο του φλερτ ήταν το αγαπημένο του. Ήταν περιποητικός και αβρόδ.

«Είναι σαν να βρίσκομαι μπροστά στην πόρτα ενός δωματίου που κρύβει εκπλήξεις και μυστικά», είχε πει κάποτε σ' ένα φίλο του. Όταν το δωμάτιο ήταν πια φωτεινό και φιλόξενο, ο Άρης προφασιζόταν φόρτο εργασίας, ταξίδια στο εξωτερικό ή ακόμη και ράφτινγκ με φίλους στα βουνά. Οι γυναίκες που είχαν αφεθεί στη γοητεία του, δεν καταλάβαιναν τι είχε πάει στραβά. Ένα εξάμηνο το πολύ διαρκούσαν οι ιστορίες του.

Είχε χαρτογραφήσει την Αθήνα με βάση τα ζαχαροπλαστέια. Αγαπούσε τα προφιτερόλ του Αντριά στη Σεβαστουπόλεως, το μιλφέιγ της Δέσποινας στο Νέο Ψυχικό, την crème brûlée του Fresh στην Κηφισιάς, το εκμέκ παγωτό της Χαράς στην Πατησίων

«Εγώ είμαι εσύ κι εσύ είσαι άλλος», έλεγε συχνά η Ντέλια, η γραβινοασιαστική του. Ήταν η πρώτη γυναίκα με την οποία έμεινε και μετά το τέλος του εξαμήνου. Ήταν τόσο απορροφημένη με τη δουλειά της και με τις δικές της ασχολίες που δεν ενδιαφερόταν να βάλει τον Άρη και τις πράξεις του στο μικροσκόπιο. «Αυτό είναι δουλειά των ψυχολόγων», έλεγε. Περνούσε ατέλειωτες ώρες σε σάουνες και γυμναστήρια για να πετύχει την άψογη εμφάνισή της. Ο Άρης ένοιωθε ελεύθερος μαζί της.

Σκεφτόταν τη Ντέλια ενώ περπατούσε προς τη στάση του μετρό. Του άρεσε που χρησιμοποιούσε το μετρό για τις μετακινήσεις του. Παρατηρούσε τον κόσμο που πήγαινε στις δουλειές του. Η Ντέλια δεν ανέβαινε ποτέ, είχε κλειστοφοβία. Δεν είχαν ορίσει ακόμη ημερομηνία γάμου αλλά είχαν αρχίσει να ζουν μαζί. Είχαν μετακομίσει πρόσφατα σ' ένα καινούργιο λοφτ, διακριτικής πολυτέλειας και μίνιμαλ αισθητικής.

«Είναι ευκαιρία το διαμέρισμα, η περιοχή ανεβαίνει συνεχώς», τους είπε ο μεσίτης. Πίσω από τη λαμπερή πρόσοψη της οικοδομής τους υπήρχε ένα παλιό ξενοδοχείο, από εκείνα που νοίκιαζαν φτηνά δωμάτια σε ανθρώπους που έρχονταν από την επαρχία για δουλειές. «Είναι θέμα χρόνου», τους διαβεβαίωσε. «Το κτίριο είναι έτοιμο να πέσει και θα πουληθεί σύντομα».

Μπήκε στο διαμέρισμα και άνοιξε αμέσως τον κλιματισμό. Η ώρα είχε πάει τρεις και ένιωθε πολύ κουρασμένος. Το προηγούμενο βράδυ είχε μείνει έως αργά στο νοσοκομείο μέχρι να βεβαιωθεί ότι η μητέρα του είχε ξεπεράσει τον κίνδυνο. Είχε υποστεί ένα καρδιακό επεισόδιο. Όταν ξύπνησε μερικές ώρες αργότερα, νόμισε πως ήταν πρωί. Ήταν αργά το απόγευμα.

Βγήκε στο μπαλκόνι για να δει αν θα ξανάβλεπε τη γυναίκα στο απέναντι παράθυρο. Όλα είχαν αρχίσει πριν δυο μέρες. Είχε βγει να ποτίσει τις λεμονιές στο μπαλκόνι της κρεβατοκάμαρας. Μια γυναίκα στεκόταν στο παράθυρο του απέναντι ξενοδοχείου και τον παρατηρούσε καπνίζοντας. Φορούσε κόκκινο φόρεμα με τεράστιο ντεκολτέ. Είχε κατάλευκη επιδερμίδα και μαύρα μαλλιά πιασμένα σε χαλαρό κότσο. Του φάνηκε πως του χαμογέλασε και τότε πρόσεξε πως είχε βγει με το μποξεράκι του. Σήκωσε απολογητικά τους ώμους και της χαμογέλασε κι

αυτός. Τότε εκείνη έλυσε με μια απαλή κίνηση τα μαλλιά της και τα τίναξε ναχελικά. Στη συνέχεια άρχισε να ξεκουμπώνει αργά τα κουμπιά του φορέματός της. Όταν έμεινε με τα εσώρουχα, κόκκινα κι αυτά, εξαφανίστηκε για λίγο από το οπτικό του πεδίο. Όταν ξαναγύρισε, τράβηξε τις βαριές κουρτίνες. Θα είχε φτάσει μάλλον το ραντεβού της, σκέφτηκε ο Άρης.

Το ίδιο σκηνικό είχε επαναληφθεί και το προηγούμενο απόγευμα. Η γυναίκα φορούσε αυτή τη φορά μωβ φόρεμα και ασορτί εσώρουχα. Έκανε τις ίδιες κινήσεις κι εξαφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο. Αν δεν είχε τόσες έγνοιες θα πήγαινε στο ξενοδοχείο για να ρωτήσει.

Κοίταξε προς τον τρίτο όροφο, το δεύτερο παράθυρο από αριστερά. Στάθηκε όρθιος και περίμενε. Θα ήθελε να είχε ένα τσιγάρο. Το είχε κόψει πριν από δύο χρόνια και υπήρχαν στιγμές που το αποζητούσε. Του άρεσε ο τρόπος που κρατούσε το τσιγάρο η γυναίκα, η χάρη και η λεπτότητα των κινήσεών της. Οι κουρτίνες του παραθύρου παρέμεναν κλειστές και ο Άρης μπήκε στο σπίτι για να ετοιμαστεί για το νοσοκομείο.

Λίγο πριν φύγει, δεν πρόρεσε να συγκρατηθεί και βγήκε ξανά στο μπαλκόνι. Η γυναίκα στεκόταν στο ίδιο παράθυρο, σαν να τον περίμενε. Αυτή τη φορά φορούσε ένα μαύρο δαντελένιο φόρεμα, με απύθμενο ντεκολτέ κι ένα μακρύ μαργαριταρένιο κολιέ στο λαιμό. Κανείς δεν ντύνεται πια έτσι, σκέφτηκε ο Άρης, που ήταν φανατικός παρατηρητής των γυναικείων ενδυματολογικών τεχνασμάτων. Η γυναίκα επανέλαβε την ίδια λειτουργία, χωρίς να πάψει στιγμή να τον κοιτάζει. Όταν έμεινε με τα εσώρουχα που ήταν κι αυτά από άλλη εποχή, ζαρτιέρες και μαύρες κάλτσες, εξαφανίστηκε. Επείστρεψε λίγο αργότερα για να κλείσει τις κουρτίνες. Αύριο θα πάω να ρωτήσω, σκέφτηκε ο Άρης. Τι στο καλό συμβαίνει; Ποτέ δεν φανταζόταν ότι γυναίκες τέτοιες απαρμίλλης ομορφιάς θα μπορούσαν να συχάζουν στο ετοιμόρροπο αυτό ξενοδοχείο.

Στο νοσοκομείο, η μητέρα του κοιμόταν ήσυχα. «Θα κατέβω κάτω για λίγο για να πάρω έναν καφέ», είπε στην Ταμάρα, την αποκλειστική νοσοκόμα. Στο κυλικείο στάθηκε πίσω από μια ψηλή γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά που προσπαθούσε να

αγοράσει ένα τoστ χωρίς ζαμπόν, μόνο με τυρί.

«Μας έχουν τελειώσει τα σκέτα με τυρί», εξηγούσε η πωλήτρια, «θα σας βγάλω το ζαμπόν». Αναγνώρισε την κάτοχο του βιβλίου της Αχμάτοβα. «Τώρα θα δεχθείτε να σας προσφέρω κάτι», της είπε ο Άρης. Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε χαμογελώντας. «Θα πάρω ένα χυμό πορτοκάλι, ευχαριστώ», είπε και τον ακολούθησε στο διπλανό χώρο με τα τραπέζια. Την έλεγαν Άνια και καταγόταν από την Ουκρανία. Η φίλη και συγκατοικός της, η Κάτια, νοσηλευόταν στον πέμπτο όροφο. «Είναι δυνατή και οι γιατροί είναι αισιόδοξοι», είπε.

«Ωραίο χρώμα», είπε ο Άρης, δείχνοντας την πορτοκαλί μπλουζα και τα ασορτί πέδιλα που φορούσε η Άνια. Η μεγάλη τσάντα που κρατούσε ήταν κι αυτή πορτοκαλί.

«Μου αρέσουν τα χρώματα», είπε η Άνια. Όταν έφτασε στην Ελλάδα πριν τέσσερα χρόνια, κατέβηκε στο Σταθμό Λαρίσης και πήρε το μετρό για το σπίτι της Κάτιας. Ήταν Νοέμβριος και όλοι σχεδόν οι επιβάτες στο μετρό φορούσαν μαύρα, καφέ και μπλε. Την έπιασε η ψυχρή της. Στην Ουκρανία φορούσαν χρώματα γιατί ο χειμώνας ήταν μακρύς και βαρύς.

Ο Άρης κοίταζε τα χέρια της με τα μακριά δάχτυλα που έπαιζαν νευρικά με το καλαμάκι της πορτοκαλάδας της.

«Σου αρέσουν και τα πορτοκάλια;», ρώτησε, περνώντας με φυσικότητα στον ενικό.

Της άρεσαν τα πορτοκάλια και τα μανταρίνια. Ερχόταν από μια χώρα φρούτων του δάσους και πάντα ονειρευόταν τις χώρες της Μεσογείου με τον ήλιο και τη θάλασσα, τις πορτοκαλιές και τις ελιές. Θα μπορούσε να πάει και στην Ιταλία, αλλά είχε την καλύτερή της φίλη στην Αθήνα.

«Πολλά πράγματα συμβαίνουν τυχαία», του είπε. Μιλούσε σωστά ελληνικά χωρίς ίχνος προφοράς κι ο Άρης τη ρώτησε που τα έμαθε. Η πρώτη της δουλειά ήταν να κρατά τρία παιδάκια στη Γλυφάδα. Η γιαγιά των παιδιών ήταν δασκάλα, της έφερε βιβλία και της δίδαξε. Έμαθε πολύ γρήγορα.

Ο Άρης θέλησε να μάθει περισσότερα για την Αχμάτοβα. Είχε γεννηθεί κοντά στην πόλη από την οποία κατάγονταν η Κάτια και η ίδια. Η Άνια προτιμούσε τις Ελεγείες του Βορρά αν και το μεγάλο της έργο θεωρείται το Ρέκβιεμ.

«Διάβασέ μου κάτι», της ζήτησε ο Άρης. Τότε η Άνια έβγαλε το βιβλίο από τη μεγάλη τσάντα. Η έκδοση ήταν δίγλωσση. Το είχε βρει στις προσφορές, σ' ένα βιβλιοπωλείο στην Ασκληησιού. «Ήταν το φθηνότερο. Είναι χρήσιμο και για τα ελληνικά μου», είπε.

«Διάβασέ μου πρώτα στα ρωσικά», ζήτησε ο Άρης. Έμεινε να ακούει τη φωνή της να διαβάζει σε μια γλώσσα με κυρίαρχα τα λι, νι και ζι. Ακουγόταν σαν τα ταφταδένια φορέματα που τρίζουν ελαφρά με την κίνηση των γυναικών σε άδεια δωμάτια. Αυτό συμβαίνει γιατί βρίσκομαι εδώ, σκέφτηκε. Στο νοσοκομείο ο χρόνος κυλά πιο αργά. Ατυπόφορα αργά. Και ο νους παίζει παιχνίδια.

Μετά η Άνια διάβασε στα ελληνικά τους στίχους.

«Κι έπειτα άσε έναν άγνωστο άντρα

από κάποιον αιώνα μελλοντικό

Να μ' ατενίσει παράτολμα

Και δώσε μου μια φευγαλέα σκιά, κι από υγρές πασχαλιές
μιαν αγκαλιά

Καθώς η καταίγιδα θα' ναι απομακρυσμένη»

Έμειναν κι οι δυο να κοιτάζονται. Το βλέμμα τους ήταν διερευνητικό και σκοτεινό. Τότε η Άνια σηκώθηκε ξαφνικά όρθια.

«Πρέπει να επιστρέψω στο δωμάτιο, στην Κάτια», είπε. Ο Άρης σηκώθηκε κι αυτός και κατευθύνθηκαν προς το ασανσέρ. Η στιγμή είχε περάσει και προσγειώθηκαν και οι δύο στην πραγματικότητα. Της έβαλε στο χέρι την κάρτα του.

«Τηλεφώνησέ μου όποτε θελήσεις. Αν χρειαστείς οτιδήποτε», της είπε.

Η μητέρα του εξακολουθούσε να κοιμάται. Της είχαν δώσει ένα ηρεμιστικό. Κάθισε δίπλα της και της έπιασε ελαφρά το χέρι. Είχε ανάγκη να την αγγίξει για να βεβαιωθεί πως ήταν ακόμη εκεί. Ήταν συνδεδεμένη με άπειρα σωληνάκια και ανάσαινε με δυσκολία. Είναι ανώφελο να μένετε εδώ, του είπε μετά από μια ώρα η νοσοκόμα. Θα σας ειδοποιήσω αν χρειαστεί κάτι.

Κατέβηκε με τις σκάλες από τον έκτο στον πέμπτο όροφο για να δει αν η Άνια ήταν εκεί. Δωμάτιο 506 του είχε πει. Την είδε που ετοιμαζόταν να φύγει.

«Θέλεις να πάμε μια βόλτα;», τη ρώτησε. Η Άνια έγνεψε κατα-

Βγήκε στο μπαλκόνι για να δει αν θα ξανάβλεπε τη γυναίκα στο απέναντι παράθυρο. Όλα είχαν αρχίσει πριν δυο μέρες. Μια γυναίκα στεκόταν στο παράθυρο του απέναντι ξενοδοχείου και τον παρατηρούσε καπνίζοντας.

φατικά και τον ακολούθησε.

Η νύχτα ήταν ζεστή. Μπήκαν στο αυτοκίνητο με προορισμό το Σούνιο. Όταν ήταν μικρός είχαν ένα εξοχικό στο Λαγονήσι, της είπε. Η Σοφία το πούλησε μετά το θάνατο του πατέρα του για να τα βγάλουν πέρα. Του άρεσε που η Άνια απολάμβανε τη διαδρομή και δεν μιλούσε. Ένωθε σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Όπως τα ζευγάρια που ζουν αρμονικά και δεν χρειάζονται τις λέξεις για να συνεννοηθούν. Τώρα καταλάβαινε γιατί δεν ήθελε κοντά του τη Ντέλια. Γνώριζε πως η κατάσταση της Σοφίας ήταν σοβαρή και της το έκρυψε. Την άφησε να φύγει για την Κύπρο για να μείνει μόνος με τη μητέρα του. Δεν άντεχε την αψιγάδιαστη εμφάνιση της Ντέλια. Ακόμη κι όταν ο κόσμος γκρεμιζόταν γύρω της, εκείνη θα διόρθωνε το μακιγιάζ της. Έτσι ήταν πάντα.

«Το πρόβλημα είναι δικό μου. Και ετοιμάζομαι να την παντρευτώ», σκέφτηκε και τον έπιασε ρίγος. Κοίταξε την άγνωστη κοπέλα δίπλα του. Με τα φανταχτερά της ρούχα και τα ψηλά τακούνια, τόσο μακριά από αυτό που ήταν αισθητικά αποδεκτό στον κύκλο του. Απλή και αθώα. Η Άνια είχε βγάλει το λαστιχάκι από τα μαλλιά της που τώρα ανέμιζαν ελεύθερα.

Άφησαν το αυτοκίνητο στο δρόμο δίπλα στη θάλασσα και κατέβηκαν να περπατήσουν. Ήταν η αγαπημένη του παραλία. Δύσβατη κι ερημική. Εκείνη έβγαλε επιτέλεσε τα τακούνια και κόντυνε αρκετούς πόντους. Του άπλωσε το χέρι ενώ κατέβαιναν το μονοπάτι για τη θάλασσα. Συνέχισε να της το κρατά ενώ περπατούσαν ξυπόλητοι στην άμμο. Η θάλασσα φωτιζόταν από το φεγγάρι κι ο Άρης πρότεινε να κολυμπήσουν. Έβγαλαν τα ρούχα τους και μπήκαν στο νερό. Η Άνια απομακρύνθηκε με γρήγορες απλωτές.

«Περίμενε», της φώναξε και την έφτασε.

Την αγκάλιασε και σήκωσε τα πόδια της γύρω από τη μέση του. Εκείνη του έδωσε ένα βαθύ φιλή και τον οδήγησε μέσα της. Όλη η αγωνία και ο φόβος που είχαν κάνει το σώμα του να δεθεί κόμπο τις τελευταίες μέρες χάθηκαν μέσα στο απαλό και ζεστό σώμα της άγνωστης γυναίκας. Έπλεε σε μια γαλήνια θάλασσα για να επιστρέψει στο σπίτι του.

Ο Άρης ξυπνά από ένα θόρυβο. Το σπίτι είναι σκοτεινό και φοβάται. Πάντα φοβάται όταν έρχεται στο εξοχικό και αλλάζει δωμάτιο. Δεν μπορεί να προσανατολιστεί στο χώρο. Στο σπίτι στην Αθήνα το δωμάτιό του είναι δίπλα σε αυτό των γονιών του. Εδώ μεσολαβούν δύο ακόμη δωμάτια. Ο θόρυβος έρχεται από έξω. Ανοίγει την πόρτα που βγάζει κατευθείαν στον κήπο. Περπατά ξυπόλητος στο γρασίδι που είναι υγρό. Οι ψιθυροί έρχονται από το δωμάτιο της μητέρας του. Μια ανδρική φωνή διηγείται κάτι. Ακούγονται πνιχτά γέλια. Βλέπει τη μητέρα του

να στέκεται στο παράθυρο, λουσομένη στο φως του φεγγαριού. Φορά ένα μαύρο νυχτικό με λεπτές πιράντες. Λύνει τον κότσο της και τα μαύρα της μαλλιά πέφτουν ελεύθερα στην πλάτη. Αφήνει το νυχτικό να γλιστρήσει κάτω και με το λευκό του σώματός της πλησιάζει προς το κρεβάτι. Μετά από λίγο ακούγεται ένας θόρυβος από πόρτες που ανοίγουν και κλείνουν και μια κραυγή αγωνίας και τρόμου. Ο Άρης τρομοκρατημένος τρέχει προς το δωμάτιό του. Σκοντάφτει και πέφτει. Είναι τόσο φοβισμένος που τον πιάνουν τα κλάματα. Κλαίει και όταν φτάνει στο κρεβάτι του, μουσκεύει όλο το βράδυ το μαξιλάρι του.

Το πρωί ακούγονται ασυνήθιστοι θόρυβοι στο σπίτι. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η μικρή αδερφή της μητέρας του. Του λέει πως θα τον πάρει να πάνε μια μεγάλη βόλτα στη θάλασσα και μετά στο σπίτι της που βρίσκεται λίγο πιο κάτω. Η μητέρα του είναι άρρωστη κι έπρεπε να πάει στο γιατρό. Για το θάνατο του πατέρα του, του μιλούν μια εβδομάδα αργότερα. Ήταν αδύνατη η καρδιά του και πήγε στον ουρανό. Από εκεί θα τον προσέχει. Ο Άρης δεν αντιλαμβάνεται τι ακριβώς σημαίνει αυτό. Τον πατέρα του τον έβλεπε ελάχιστα. Η μητέρα του είναι εκείνη που τον ενδιαφέρει. Εκείνη είναι εκεί, είναι καλά και τρέχει στην αγκαλιά της για να σιγουρευτεί πως δεν θα την χάσει.

Ο Άρης ξυπνά από ένα θόρυβο. Είναι το κινητό του. Δυσκολεύεται να το βρει στο σωρό των ρούχων που βρίσκονται δίπλα του. «Η μητέρα σας ξεψύχησε πριν από λίγα λεπτά», του λέει η αποκλειστική νοσοκόμα, «ελάτε αμέσως». Μια γυναίκα κοιμάται στην άμμο γυμνή, τυλιγμένη με το ποικάμισό του. Δεν την ξυπνά, όχι ακόμη, θέλει να αφήσει τα δάκρυα να πέσουν ανεμπόδιστα, χωρίς να τον βλέπει κανείς.

Η Ντέλια γυρίζει το κλειδί στην κλειδαριά με τον Άρη δίπλα της. Επιστρέφουν από την κηδεία της μητέρας του. Είναι αργά το απόγευμα. Είναι τόσο κουρασμένος που το σώμα του δεν τον υπακούει. Σκοντάφτει στην πόρτα του μπάνιου. Μόλις μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα, κοιτάζει γύρω του και βγαίνει στο μπαλκόνι. Παραξενεύεται με το κενό που αντικρίζει.

«Έλα να δεις Ντέλια», της φωνάζει, «έχουν γκρεμίσει το απέναντι ξενοδοχείο».

«Μα, αγάπη μου, το ξενοδοχείο δεν υπάρχει εδώ και δυο μήνες», του λέει εκείνη κοιτώντας τον με απορία. «Το κατεδάφισαν για να χτίσουν μια νέα οικοδομή, μίνιμαλ αισθητικής σαν τη δική μας». ☒

Αθήνα, Ιανουάριος 2010